

PRESSKIT PROTI PŘÍRODĚ | Mot naturen

Drama, Norsko 2014
80 min.

Režie: Ole Giæver

Střih: Ole Giæver

Hudba: Ola Flottum

Kamera: Øystein Mamen

Hrají: Ole Giæver, Rebekka Nystabakk, Marte Magnusdotter Solem, Sivert Giæver Solem, Trond Peter Stamsø Munch a další...

Světová premiéra: 9. září 2014 (Filmový festival v Torontu)

Premiéra ČR: 19. února 2015

Distribuce ČR: Aerofilms, s.r.o.

Více informací o filmu: www.aerofilms.cz/protipriode

Český trailer: www.youtube.com/watch?v=ZkVI4a4r2qo

PRESS KONTAKT:

Aerofilms | Radka Urbancová | radka.urbancova@aerofilms.cz | +420 774 483 165

Fotografie v tiskové kvalitě a další materiály ke stažení najdete na úložném systému aero.capsa.cz (přístupové údaje na vyžádání).

SYNOPSIS FILMU

Film *Proti přírodě* je cestou do drsné norské krajiny a do hlavy třicátníka Martina, mladého otce a manžela. Martin vyráží sám na víkendový výšlap do hor a my slyšíme jeho necenzurované myšlenky: nekompromisně upřímné postřehy o jeho spořádaném maloměstském životě, o něm samotném i o lidech v jeho okolí. Jeho názory a fantazie sahají od prostých dětinskostí až k hlubším dilematům lidského života. *Proti přírodě* je přímočarý a humorný portrét muže, který se touží vymanit ze zajetých kolejí.

PROTI PŘÍRODĚ je druhým celovečerním filmem Oleho Giævera. Jeho debut *HORA (Fjellet)* měl světovou premiéru jako zahajovací film Mezinárodního filmového festivalu v Tromsø a mezinárodní premiéru v rámci sekce Panorama festivalu Berlinale v roce 2011. Oba filmy Ole napsal a natočil, v *PROTI PŘÍRODĚ* si také zahrál hlavní roli Martina.

ZE ZAHRANIČNÍCH OHLASŮ

Vynikající - bystrý autopotrét.
Hollywood Reporter

Osvěžující ... břitký a inteligentní humor.
Variety

Pohlující... Ohromující... Chytré.
ScreenDaily

OLE GIÆVER

Ole Giæver (nar. 1977) studoval nejdříve na Nordlandské umělecké a filmové škole a poté na Umělecké akademii Konstfack ve Stockholmu, kterou absolvoval v roce 2005. Mezi lety 2002 a 2007 natočil s režisérskou kolegyní Marte Voldovou 260 krátkých filmů v rámci projektu nazvaného *Play*. V roce 2007 napsal a zrežíroval cenami ověřený krátký film *TOMMY*. *TOMMY* byl nominován mimo jiné na cenu za nejlepší krátký film v rámci Evropských filmových cen. V roce 2008 Ole natočil 45minutový film *SOMMERHUSET (Chata)*, který byl nominován na norskou Národní filmovou cenu za nejlepší scénář.

V roce 2011 vznikl jeho celovečerní debut *HORA (Fjellet)*. Druhý film *PROTI PŘÍRODĚ (Mot naturen)* měl premiéru na Mezinárodním filmovém festivalu v Torontu 2014, představí se také v rámci sekce Panorama festivalu Berlinale 2015.

„Chtěl jsem natočit film, v němž se střídá pohled do nitra člověka, otevírající přístup k jeho nejniternějším myšlenkám, snům a představám, s jeho vnějším pozorováním – ovšem aniž by onen člověk věděl, že je pozorován. Mou vizí bylo dostat se ve filmu blíže k jádru člověka, k samotné podstatě toho, co je důvěrně známé a univerzální všem lidským bytostem.“

ROZHOVOR S OLE GIÆVEREM

Jak jste na tenhle námět přišel?

Základní myšlenka mě napadla, když jsem točil svůj poslední film *Hora*, drama se dvěma postavami, který se celý odehrává v horách. Během natáčení jsem přemýšlel nad tím, jestli by bylo možné pracovat s ještě jednodušším rámcem; jen jedna jediná postava a hory. Hned mě napadlo, že by to mohl být potenciálně zajímavý projekt: silný a originální mluvený komentář, který nám přibližuje vnitřní konflikt postavy, odehrávající se na pozadí vnějšího zápolení s krajinou kladoucí odpor; zápas člověka se sebou samým a s přírodou. Ale jak to tak u abstraktních idejí bývá, měl i tenhle nápad svá omezení, která stála v cestě vizi, jež se z toho nakonec vyklubala. Chtěl jsem hlavní postavu nejdříve umístit do sociálního prostředí, abychom mohli být svědky jeho transformace – z každodenního života důvěrně známého nám všem, v němž se usilovně snaží zapadnout jak v práci, tak v rámci rodiny, k jeho „úniku za svobodu“ a kontrastu toho, že se ocitne úplně sám uprostřed divočiny.

Jaká byla vaše vize a proměnila se nějak během natáčení?

Fascinuje mě diskurz člověka hledajícího své místo jednak v rámci kulturní krajiny, a oproti tomu v divočině. Kdo jsme, jak sami na sebe nahlížíme jakožto na sociální bytosti a kým jsme, když se nikdo ne dívá? Norský filozof Arne Næss se nechal slyšet, že nejvíc sám sebou si připadal, když byl sám uprostřed divočiny; příroda po nás nic nepožaduje a neočekává, že se budeme chovat podle nějakých stanovených pravidel. Já osobně s Næssovými úvahami z velké části souhlasím, čímž ovšem nechci říct, že bychom se všichni měli vydat do lesů. Potřebujeme nastolit rovnováhu mezi socializováním se a potřebou mít čas jen sami pro sebe. Martin, hlavní postava filmu, si připadá odcizený od svých kolegů v práci i od své rodiny; má pocit nedostatečnosti, jelikož nedokáže zaujmout roli, v níž by se cítil pohodlně. A tak hledá místo, kde by mohl být sám sebou, sám se sebou, a prostřednictvím svého vnitřního monologu také lépe porozumí životu.

Norský básník Tor Jonsson kdysi napsal: „Jsi mi nejbliž, když jsi ode mě daleko.“ Martin to svým způsobem cítí podobně; potřebuje odejít, aby se cítil blízko lidem kolem sebe. Zároveň je to pro něj však natolik problematické, že se před svým návratem domů rozhodne udělat jednu dosti drastickou věc. A tuhle jeho cestu ve filmu sledujeme.

Proč jste se rozhodl zhostit se hlavní role sám?

Musím přiznat, že jsem to dlouho a pečlivě zvažoval, ačkoliv mě ta myšlenka napadla vlastně hned, jak jsem začal psát scénář. Jeho vnitřní život a niterné vesmíry se staly obrovskou součástí tvůrčího procesu. Nejdřív jsem se rozhodl, že ve filmu hrát nebudu. Přeci jenom jsem režisér. Těsně předtím, než začaly přípravy na natáčení, jsme natočili zkušební záběry, v nichž Martina hraje jiný herec. Byl dobrý, ale já si uvědomil, že to není ono a že to nebude ono ani s žádným jiným hercem. Byl to takový instinktivní pocit; věděl jsem, jak Martinův vnitřní hlas fyzicky převést na plátno. Ačkoliv to není autobiografická postava, jeho vnitřní svět znám opravdu dobře. Bylo to, jako když si takřka nevědomky, bezděčně uvědomíte, že jste se zamysleli či zasnili.

Nejdřív jsem se musel poradit se svou ženou, která je taky herečka, a taky se svým producentem. Myslel jsem, že mi řeknou, že hrát Martina sám je pěkně hloupý nápad, ale oba mě v tom nadšeně podpořili, a čím víc jsem nad tím přemýšlel, tím víc mě přepadala nervozita – ale v dobrém slova smyslu. Představa, že se do projektu zapojím i fyzicky a sám si zahraju hlavní postavu, mě nabíjela obrovskou energií a věděl jsem, že tuhle energii musím přenést i do natáčení; že bude mít dobrý vliv i na ostatní, že budou bdělejší a soustředěnější.

Jak jste skloubil hraní s režírováním?

Moc dobře si pamatuju na první scénu, kterou jsme točili v rámci nových zkušebních záběrů, poté co jsem se rozhodl hrát Martina sám. Točili jsme širokouhlý záběr. Moje spolurežisérka Marte Voldová a kameraman Øystein Mamen stáli kdesi v dálce, daleko ode mě, a o čemsi diskutovali a já je sledoval ze své značky kdesi mezi stromy. A najednou mě přepadl smutek. Hrozně mě baví režírovat záběr, nabíjí mě to obrovskou spoustou energie. A v té chvíli jsem si uvědomil, že tam stojím úplně sám a že jsem se svěřil do rukou ostatním. Samozřejmě jsme se přepečlivě připravovali a dohodli se na tom, jak má ta která scéna a ten který záběr vypadat, ale do značné míry jsem se musel vzdát oněch chvil, kdy sedím u monitoru, samým soustředěním zatínám pěsti, povzbuzuju své herce, snažím se o co nejlepší záběr, vedu je k přirozenému a uvěřitelnému hereckému výkonu a nechávám se strhnout kouzlem okamžiku. Tím nechci říct, že bych se neúčastnil tvůrčích debat na place, ale herci se musí vyhnout přílišnému sebepozorování. Pozorovat je zvenčí je úkolem režiséra, takže jsem musel své „režiséřské já“ na chvíli vypnout, jakmile se rozjela kamera.

Jak byste popsal spolupráci s Marte Voldovou?

S Marte pracuju už patnáct let. Chodili jsme na stejnou školu a později se oba přestěhovali do Tromsø, kde jsme pokračovali ve společném točení filmů. Naše první setkání s etablovaným filmařským byznysem bylo velice frustrující; najednou v něm nebylo místo pro hravé pokusy a omyly, na což jsme byli zvyklí ze školy. A tak jsme si na ně místo vytvořili prostřednictvím projektu nazvaného „pLay“, kdy jsme během jediného týdne natočili 50 krátkých filmů. S tímhle projektem jsme pokračovali celých pět let, přičemž počet natočených filmů se měnil; naším rekordem bylo 75 filmů a celkem jsme takhle natočili 260 filmů. Samozřejmě většinou nebyly nic moc, ale byla to skvělá škola, obzvláště, když jsme zjistili, že z nápadů, které bychom normálně zavrhlí, nakonec vznikly ty nejlepší filmy z celé té hromady. Některé nápady je třeba vyzkoušet v praxi a teprve potom si člověk uvědomí jejich potenciál – a zažijete při tom spoustu překvapení. Když jsme se po škole oba přestěhovali do Osla, Marte mě obsadila do několika svých krátkých filmů. Kdyby ve mě neměla takovou důvěru, nejspíš bych si netroufl ani na tu hlavní roli ve svém projektu. Bylo tedy přirozené, a vlastně nezbytně nutné, aby film režírovala spolu se mnou. Marte je vystudovaná malířkou a fotografkou, ale její integrita jakožto režisérky je opravdu úžasná. Je inteligentní a má analytické myšlení, ale také velký smysl pro humor a empatii. Marte se velkou měrou podílela také na postprodukci filmu, obzvláště při nahrávání mluveného komentáře.

A co vaše spolupráce s kameramanem Øysteinem Mamenem, který pracoval také na vašich dvou předchozích filmech, „Hoře“ a „Chatě“?

Stejně jako byla pro realizaci projektu nezbytná účast Marte, tak bylo nezbytné získat jako kameramana Øysteina. Poté, co jsme spolu pracovali na dvou filmech, si můžu být jistý tím, že rozumí mé vizi a že ji se mnou sdílí. Marte, Øystein a já jsme se během předprodukce a později také na place stali jakýmsi tvůrčím trojlístkem. Občas to bylo docela náročné, vzhledem k tomu, že všichni tři máme své vlastní tvůrčí názory a práci jsme mezi sebou neměli nijak jednoznačně rozdělenou. Možná jsme si měli stanovit nějakou přísnější hierarchii. V situacích, kdy jsem se nemohl zapojit, se Marte a Øystein stali rovnocennými soupeři bez rozhodčího, a na mě nejspíš ulpívá vina za to, že jsem jim neposkytl dostatečný prostor k tomu, aby si lépe vymezili své role. Jsem však velice vděčný, že jakékoliv rozepře vznikaly vždy proto, že jim šlo o dobro filmu, nikoliv o hájení území či prestiž. Øystein odvádí nejlepší výkony, když má možnost pracovat intuitivně. Má úžasný cit pro to, co se děje před objektivem jeho kamery, cítí energii herců a jejich záměr. Odvádí skvělou práci i se stativem, ale skutečné zázraky dělá, když se nechá pohltit scénou a má prostor namířit kameru tam, kde mu to v dané chvíli připadá nejzajímavější.

Skladatel Ola Fløttum také pracoval na vašich dvou předchozích filmech. Je pro vás důležité vytvářet si dlouhodobé pracovní vztahy?

Spolupracovat s někým dlouhodobě, na více projektech, je vždycky ku prospěchu. Svým způsobem nám to dává možnost navázat na předchozí spolupráci, dostat se rychleji k jádru věci. Kromě toho je tu také jistota, že spolupráce funguje a že s oním člověkem sdílím stejnou vizi. To samozřejmě znamená, že mezi námi musí fungovat jakási chemie; člověk nebude znovu spolupracovat s někým, kdo ho nikam neposouvá, a naopak. Mám pocit, že Olova hudba rezonuje s čímśi ve vesmíru mých filmů; z nějakého důvodu cítím, že mají podobnou strukturu a rytmus. Ola je ten typ skladatele, který filmu nevnucuje své vlastní hudební cítění, ale hledá a podtrhuje jeho vlastní hudebnost, jeho senzitivitu a emoce v něm obsažené.